

tion og uden at kunne faa Andel i Tillægsmandaterne, fordi Partiet havde faaet, hvad der kunde tilkomme det ved selve Kredsvalet. Naar man saa lægger Mærke til, at det Gennemsnitstal, hvormed Venstres Kredsvalg var gennemført, og som var lagt til Grund for Fordelingen til de andre Partier, var 8 950, vil man ganske sikkert erkende, at det er en rimelig Fordring, at Partiet med de 11 384 Stemmer i Hovedstaden faar et Mandat dèr. Og i Lolland-Falsters Omraade, hvor Socialdemokratiet er tilstrækkelig stærkt til at tage alle 3 Valgkredse, opnaaede Venstre 14 189 Stemmer, altsaa op mod det dobbelte af det Gennemsnitstal 8 950, som er Basis for den hele Ordning, uden at opnaa Repræsentation. Ogsaa dèr forekommer det mig, at Billighedshensyn og Hensynet til Spredningen af Partiernes Repræsentation ud over Landet gør Tildelingen af et Mandat naturlig.

Altsaa udover de Tillægsmandater, jeg tidligere har omtalt, foreslaas det at stille yderligere Mandater til Raadighed under Hensyn til den lokale Repræsentation. Ved Valget i September vilde Konsekvensen heraf, som sagt, være blevet, at Partiet Venstre paa Grundlag af den her foreslaaede Ordning skulde have haft eet Mandat i Hovedstaden og eet Mandat paa Lolland-Falster. Nu har jeg jo nok set ærede Medlemmer sidde smilende foran mig, og det er altid glædeligt at se, at den Fremstilling, man giver, og de Forslag, man stiller, virker opmuntrende. Jeg haaber ikke dette Smil vil forsvinde af Ansigterne, naar jeg nu oplyser, at det er en Selvfølge, at denne ekstra Tildeling af Mandater under Hensyn til den lokale Repræsentation ikke skal forrykke Forholdsmæssigheden; og derfor medfører Tildelingen af de Mandater, jeg her har omtalt, at der til Udligning maa fordeles et yderligere Antal Tillægsmandater efter det Stemmegennemsnit, som det Parti, der nu viser sig mest begunstiget, har pr. Mandat, altsaa pr. Kreds og Tillægsmandat. Jeg glæder mig over at se, at det stille Smil nu er gaaet over til en højlydt udtalt Tilfredshed, som jeg i og for sig havde ventet. I øvrigt foretages naturligvis denne Udligning efter de samme Regler, som ved den første Fordeling, dog saaledes, at den Tildeling af Tillægsmandater, som paa dette Grundlag skal gives, kun kommer saadanne Partier til gode, som i Forvejen paa det tidligere Gennemsnitstals Grund havde Ret til Tillægsmandater. Jeg mener altsaa, at hvis et Parti ved den første

Fordeling ikke har opnaaet et tilstrækkelig stort Stemmetail til at faa Andel i Tillægsmandater, bør denne Mulighed for Partiet ikke tilvejebringes derved, at det Gennemsnitstal, hvorefter Fordelingen skal foregaa efter Tildelingen af Lokalmandaterne, bliver mindre.

Hvis vi atter betragter Septembervalget 1920, vil Konsekvensen af, at Venstre i Henhold til sit Stemmetail i København og i Lolland-Falster faar et Mandat i hvert af disse Omraader, blive, at det konservative Folkeparti yderligere faar 1 Tillægsmandat, det radikale Venstre 1 Tillægsmandat og Socialdemokratiet 2 Tillægsmandater, altsaa 4 til Udligning af Venstres 2.

Men dog er det klart, at Hensynet til denne Spredning af Mandaterne og til den Lokalrepræsentation, her er omtalt, ikke maa bevirke, at man støder imod Loftet, om jeg maa bruge det Udtryk, det vil sige, at man naar ud til Maksimalgrænsen for Folketingets Medlemstal, saaledes at man ved at give Mandater under Hensynet til den lokale Repræsentation hindrer andre Partier i at faa den Repræsentation, som de talmæssigt har Krav paa. Derfor foreslaas det, at hvis de til Raadighed værende Tillægsmandater ikke slaar til, bortfalder Fordelingen under Hensyn til Lokalrepræsentationen helt eller delvis. Med andre Ord, den gennemføres kun i det Omfang, som det er muligt, naar de andre Partier skal opnaa fuld Forholdsmæssighed. Jeg haaber, at man vil erkende, at der derved er vist fuldt Hensyn til Bestemmelsen i Grundlovens § 32.

Den endelige Opgørelse af Tillægsmandaterne vil da give følgende Resultat: Erhvervspartiet 3, det konservative Folkeparti 22, det radikale Venstre 14, Socialdemokratiet 17, det slesvigske Parti 1 og Venstre 2. Af disse 59 Tillægsmandater er altsaa 2 paa Forhaand placeret i bestemte Omraader, Mandaterne i København og Lolland-Falster tilfaldende Venstre. De øvrige 57 skal saa fordeles ud paa Omraaderne, saaledes at hvert Omraade faar det Antal Repræsentanter, som Omraadet efter Indbyggertal, Vælgertal og Befolkningstæthed har Krav paa; her er det da, man skal anvende den Tabel, som ærede Medlemmer kan finde i Bilagene til Lovforslaget, og det vil da vise sig, at disse 57 Mandater efter Afstemningen i September 1920 skal fordeles med 10 til Hovedstaden, 10 til Sjælland, 1 til Bornholm, 2 til Lolland-Falster, 6 til Fyn, 10 til det østlige Jylland, 8 til det nordlige Jylland, 7 til det vestlige Jylland og 3 til